

(המשך מעמוד 15)

איוה בחור אמריקאי את האל-אס-די. הוא לקח פיסת נייר ספוג, ומרח עליו את החומר. היו לו איוה 14 סיגריות, שהתנהלה עליהן מלחמה גדולה. אני גם קיבלתי. אני מעשן כי זה טוב. זה עושה ממני אדם אחר... האל-אס-די הוא החשיש של ארצות-הברית. זהו חומר שנועד במקורו להרגעת משוגעים. הפסיכיאטרים היו משתמשים בו זמן רב. הוא עבר לסטודנטים ופרופסורים, המעשנים אותו בקביעות ומשתדלים להפיצו.

איפה הבושה?

הייתה עבר, השמש עלתה והחלה מחממת את החולות, את הכבישים הרופפים, את מכונית הספורט הפתוחה של רפי גלסון, ואת ההרים שמסביב. היא האירה את אילת של היום. אילת שאיננה מופיעה בשום מדרוך לתיירים. אילת של היום מתחילה בעשר בבוקר בקפה ארקיע. כל הבסטלנים, אלה שבילו בלילה, אלה המחפשים עבודה, ואלה שאינם מחפשים אותה, באים לקפה ארקיע, הרווח של אילת, מברכים את התיירים, האורחים והמבקרים, ודוברים בחיי הזוגות הנשואים, בחיי הגרושים, ובחיי הבודדים. יש הרבה נושאים לשיחה. אילת מלאה טיפוסים מוזרים, החיים חיים מוזרים. יש שם זוגות לשעבר, נשים שבעליהן ברחו, בעלים שנשותיהם נעלמו, וסתם אנשים שלא יודע מאיפה באו ומדוע. יש שם יפהפיות מוזרות דוברות אנגלית, צרפתית, איטלקית, עברית.

באילת האנשים לא חיים לבד. הם חיים בחברה. הדירות הקטנות, בבולקים האפורים, מלאות תמיד אנשים. הכיבוד נמצא על השולחן, והשיחות קולחות. על זוגות, על מי שעזב את מי, ועל מי שחזר אל מי ומה אפשר לעשות בין מי אחד למי אחר. באילת לא רק מדברים על רכילות, שם גם עושים אותה. יש שם מספר גדול של נשים בודדות שנוצרו על-ידי בעליהן, ואותו מספר, אולי גדול יותר, של בעלים שנשארו בודדים, לאחר שנשותיהם ברחו מהם. אחת מהקרבנות שנעזבו, בחרה בשם אסתר הבל, סיפרה לי: "לפני שלושה שבועות הוא ברח ממני. כבר שלוש שנים אני עובדת בטרופיקנה, כמגישה לתיירים. הוא היה טרקטוריסט, בעלי, וחיינו בסדר. וילדתי לו שני ילדים."

"לפני חודש הוא הכיר אחות בבית-חולים הדסה, רחל, וברח איתה ולקח גם את הילדה. איפה הבושה שלו? באות הנה רות? קול רעבות, שמהפשות בעלים, ולוקחת את הגברים הנשואים. איפה הבושה איפה?"

הייקה והתימניות

אין היא האשה היחידה. לפני שבוע בא אליה שכן, הציע לתת לה 300 לירות כדי שתטפל בילדים שלו, ארבעה במספר. אשתו ברחה ממנו עם בחור דרווי. "באילת", מסכמת אסתר, "מספיק שאשה תעזוב את בעלה לשעה, והוא כבר ימצא על החוף עם איוה בחורה. בהרבה מקרים זה גם להיפך."

לא רחוק מביתה של אסתר, גרה חנה עם בנות. חנה נמצאת באילת כבר חשע שנים, ועד לפני שנה חייתה חי-אורש עם בעלה. היא הכירה אותו בתימנע. הוא היה אמנם יקר, והיא מתיימת, אבל הוא אהב תימניות והיא אהבה יקים. הם התחרו מצויין. הוא עבד כטבח בים, והיא גידלה את בנם וטיפלה בבית.

"הוא היה בעל נאמן", מספרת חנה, "אף פעם לא רבנו, אף פעם לא ברחתי מהבית, כמו כולן. כאן, באילת, הזוגות מתחלפים כל הזמן, וכל אחד יודע מה נעשה אצל השני. אנחנו חיינו בסדר, ולא היו לנו בעיות."

פתאום הוא הכיר איוה תימניה גרושה שברחה מבעלה, קראו לו כרמלה, והוא לקח אותה וברח איתה לצפון. לפני שבוע סיפרו לי שנולדה להם בת. חנה אינה בודדה. יש לה הרבה חברות לצרה. להכרחה הטובה שלה משפחה: בעל מסור וילדה קטנה. יום אחד הכיר בעלה צעירה גרמניה, תיירת. הוא עזב את אשתו ואת בתו, ועבר לגור עם התיירת. "אומרים", מספרת חנה, "שהוא שרץ על התיירת הזאת כבר עשרים אלף לירות. זה גורא פה. זה עיר של חופש. חופש בכל. כל זוג מקיים בית, בלי ניירות ובלי כלום. הזוגות מתחלפים, ואין מי שימנע את זה."

זה לא קיבוץ!

אחר ככר המשפחות הרוטות הייתי עייפה ורצוצה. היפשתי משפחה נזר-

מלית. בלי גרמניות, בלי תימניות, ובלי תיירות על החוף. היפשתי וחיפשתי. ובסוף מצאתי את אורה ואריה מרקמן. הם הגיעו לאילת לפני שנה וחצי. היא בת 19 והוא בן 22.

"גרנו ברמת-גן", מספרת אורה, "אבל ההורים שלנו ירדו לחיננו, והחלטנו לברוח. כשהגענו לאילת קנינו דירה נהדרת ב-4,000 לירות, ובעלי פתח צרכניה. היה נהדר. עכשיו הוא סגר אותה ואנחנו חיים מהי חובות של האנשים שקנו בהקפה. אנחנו עושים כאן חיים משוגעים. ביום הולכים לים ועושים סקי, ב-11 הולכים לקפה ארקיע לפטפט על החברה. אחר כך הולכים לשחק רמי, או שהולכים למלון איתו, יושבים על הטרסה ותופסים שלווה." הבעל הצעיר נענע בראשו, ואישר את דברי אשתו. "היית כבר שם?" הוא שאל אותי לפתע.

"בקה ארקיע?" "עדיין לא", הודיתי בצער. הוא הביט בי ברחמנות, ולפני שהספקתי להגיב: "לא חודה", כבר היינו בבית-הקפה. כמה בחורות היו שרועות שם בעצלות על הכסאות. ספל אספרסו מלא אפר סיג-ריות נח על הרצפה, וארבעה גברים עישנו סיגריות באיטיות, מבלי להוציא גהה. שול-חן עליו, בקצה הקפה, דן בחדושות היום. ביטיניק הודי צעיר, במכנסי גינס, שאל אותי כמה ימים שאר באילת. עניתי לו: "חבל", הוא אמר, "את רואה, אנחנו כאן המון ביטיניקים, ואין לנו כמעט ביטיניקיות. הבחורות שנמצאות איתנו הן בדרך כלל צבריות שבאות לבלות את השבת באילת, ונשארות יומיים שלושה. תלוי בכוח ה-שיכנוע שלנו."

"לפני יומיים", סיפר חברו, "באו לכאן שלושה צעירים ישראלים. הם קנו המון חר-מר, ועשו מסיבה שנמשכה יומיים. הביאו אוכל ומשקה, והיתה שמחה גדולה."

הביטיניקית שהיתה בחברתם השתרעה על היציפה בפתח הקפה. היא תפסה שלווה. יש לה סיבות טובות להיות שולחה כל כך, כל המתחרות שלה ברחו צפונה אחרי המסיבה האחרונה, ועכשיו היא יכולה לט-רוף את הביטיניקים שלה - בשלוה - לבד. עזבתי אותם והלכתי לחפש את ראשי העיר.

מצאתי אותו בעירייה. הוא הציג את עצמו: יוסף לוי. אני הצגתי את עצמי, ושאלתי אותו למה בורחות הנשים האיל-תיות מבעליהן.

"נכון שבורחים", הוא הודה, "אבל בדרך כלל בורחים רק הרווקים. הנשואים חיים חיי משפחה צנועים, רק הרווקים עושים כאן חיים. אני חושב שפשוט נתקלם כאן בבית הלא נכון."

שאלתי אותו מדוע מעשנים באילת כל כך הרבה חשיש, והוא ענה: "מעשנים כאן חשיש כמו בכל עיר נמל אחרת. אי אפשר להימנע מזה. אני יודע מדויחות המשטרה שהתופעה הזאת קיימת. עוזרים לה שני דברים: הנמל, וזה שאנחנו נמצאים על ה-גבול. אילת זה לא קיבוץ. יש בה כל מיני טיפוסים."

"לדעתי, למרות הגורמים המסייעים, אחוז המעשנים כאן אינו גדול יותר מאחוז ה-מעשנים בערים אחרות בארץ. תשאלתי את המשטרה."

גם סטריפטיזאית

אחר שראיתי את הביטיניקים על הרצי-פות ועל החוף, לאחר שדוברתי עם ראש העיר במשרדו, ולאחר שביקרתי בשני כנונים האפורים וההשופים של העיר, נשאר לי רק לברר איפה חיי הבידור של העיר, והיכן מוקדי המשיכה לתיירים.

הכתיי לערב ואז מצאתי אותם. הם נמצאים במועדון חצות וחצי. יפה ירקוני מנהלת אותם בקולה העמוק. באיזיש, בספרדית, באיטלקית ובעברית. כל חיי הבידור של העיר מתרכזים באותו מועדון. האולם מלא עד אפס מקום, והאני-שים מוחאים כפיים בשמחה, ומתמוגגים מהאיזיש העסיסית של יפה.

מועדון סוף העולם סגור בדרך כלל כמעט תמיד. יש בעיר עוד מועדונים, החבית והקבוק וצלניסוס 56. אלה הם מועדונים המשמשים בעיקר את המלחים. יש בהם הרבה נערות רזות ושמןות, המספלות בי-ימאים במסירות.

יש שם, באילת, אפילו סטריפטיזאית אחת. היא מופיעה באי-האזנמו. היא ישראלית, שמה מאוד, וכשהיא מתפשטת מכסים קי-פולי השומן שלה את העיניים, ומסתירים את כל מה שהיא מנסה להראות. זה כל מה שיש באילת, די הרבה בשביל עיר כל כך קטנה. לא?

המשטרה נגד

הסטודנטית

בו הלכה המשטרה מאו. מפקדו הישיר של תורן, סגן-ניצב יצחק זיו-אל, שלקח על עצמו את החקירה הראשונה בפרשה, וש-תפקידו היה להגיע למסקנות איביקטיביות, מיהר להכריז כי הוא מאמין לפיקודו. כלי-מר: מבלי לבדוק ולחקור, כבר נקט עמדה.

מי היה הצנזור?

שבוע הראשון לאחר המיקרה סערו הרוחות במערכות שני הצהרונים. ה-כתבים המכסים את בתי-המשפט כתבו בי-

מי בעצם, מעורב בפרשת הטרמפיסטית הסטודנטית? בתיק שהוגש לשופט השלום עזריאל גרשוני הופיעו רק שתי דמויות: היא והוא. הסטודנטית ציפורה קוסטקובסקי והמפקח פיליפ תורן. אבל למיקרא העתונים, מתקבל הרושם כי הכובע בוער על ראשה של משטרת ישראל כולה. שהמעורבים ב-פרשה הם הסטודנטית מצד אחד, וכל מש-טרת ישראל מן הצד השני.

לכן לא השתתקה עדיין הפרשה. שלושה שבועות אחרי שהשופט סירב להוציא פקו-דית-מעצר נגד הסטודנטית, היא ממשיכה

ציפורה קוסטקובסקי הכובע בוער על ראש המשטרה

רוח איהדת לסטודנטית היפה, ואילו כתבי המשטרה, החיים מפיהם של דוברי המשטרה, מסרו את גירסתה של משטרת רמת-גן. הירבו בפרסום השמצות ורמוזים על עברה של קוסטקובסקי.

באחד הצהרונים התערב הכתב הפלילי בעבודתו של חברו, המסקר את בתי-המשפט. הוא דרש להוציא מן הכתבה, שהיתה כבר בדפוס, את כל הקטעים המתארים את הת-מרמרות של הסטודנטית ואת השבועות להשמצות המשטרה. למחרת שמו לב קוראי הצהרון כי בנוף הכתבה האוהדת לציפורה קוסטקובסקי הופיעו כמה כתמים לבנים. רק דובר המשטרה יודע מה היה הצנזור.

ככל המשטרה ניסתה להשחיר את פניה של הסטודנטית, כן גבר החשש כי היא עושה זאת מפני שאינה בטוחה ביכולתה להוכיח את האשמותיה בבתי-המשפט. ה-השמצות בזו, איפוא, כדי לקומם את דעת-הקהל ואולי - בדרך עקיפין ופסולה - להשפיע איכשהו גם על השופט שיישב בדן.

הקו הכללי: לתאר את קוסטקובסקי כאשה בעלת התנהגות מינית מופקרת. על כן דובר על מאהבים, על כספים, על הרפתקות. לו גם היו סיפורים אלה נכונים, הרי אין בהם משום עבירה על החוק, אך אילו גם היה באחד ממעשים אלה משום עבירה על ה-חוק, הרי אין לו כל שייכות לשאלה מי שידל את מי במכוניתו של תורן. זהו חומר בלתי-רלבנטי למשפט, ויש להניח ששום שופט לא ירשה להשמיעו באולם. לכן מיהרה המשטרה להפיצו מחוץ לכתלי בית-המשפט. כאילו ביקשה לומר, אם העזה האשה הזאת להשמיע קצין-משטרה, נראה לה מה אנו יכולים לעשות לה!" קטע לזוגמה, במסע ההשמצות, כפי ש-פורסם באחד הצהרונים: כפי שנודע, החרימה המשטרה אצל ציפ-ורה קוסטקובסקי פינגס עם כתובות של יודיה. נראה, שידידים אלה נחקרים על-ידי

עדיין להופיע מעל דפי העתונים. אחראית לכך, יותר מכל גורם אחר, משטרת ישראל. במשך שלושה שבועות אלה עבר כמעט יום, מבלי שתתפרסם השמצה כלשהי על קוסטקובסקי. לא קשה לגלות את מקור ההשמצה: בתחילה היתה זו משטרת רמת-גן, שם עובד תורן; לאחר מכן בא החומר המשמיץ מלישכת דובר המטה הארצי, סגן ניצב יעקב נש.

סחיטות על הכביש

אם אמנם תוגש הביעה משפטית נגד ציפורה קוסטקובסקי, ברוח האשמותיו של הקצין תורן, תהיה זו תביעה על שידול לזנות. בכל מיקרה, זוהי אשמה אשר קשה מאד להוכיחה לשביעות רצונו של השופט. במיקרה המסיים הוה, יהיה הדבר קשה שבעתיים. שכן קיימת כאן גירסתה הנגדית של האשה: לא היא שידלה את הקצין, אלא הוא אשר שידל אותה והציע לה כסף.

אך במקום להכות את המשפטי הקשה, החליטה המשטרה להרשיע את הסטודנטית עוד לפני שהוגש כתב-אישום, ולפני שה-פרקליטות הספיקה לעיין ולהחליט אם בכלל יש חומר-ראייה להגשת מישפט. יומיים אחרי שיהחוררו בערכות של הסטודנטית, הצהיר דובר המשטרה בכל הרצינות, כי המיקרה אינו חורג מהשיגרה של מלחמה בזנות. מהתיאור שנמסר לעתונאים הצטיירה תמונה של זונסות שחצנית, שנפלה במיק-רה בפח והחליטה להיחלץ נמנו בעזרת הכספי מחורכם.

אנחנו מכירים היטב את השיטות האלה, הסבירו קצינים מנפת רמת-גן. "בזמן האד-רוץ היו הרבה מיקרים שפרוצות נטפלו לאנשים הגונים, סחטו מהם כספים תוך כדי איום שאם לא ישלמו - הן יתלוננו במש-טרה או יביימו מעשה-אונס." פרשת הסטר-דנטית והמפקח היא, לדברי המשטרה, מיק-רה אופייני של סחיטה על הכביש. הצהרות ראשונות אלה קבעו את הקו